

Onwaarschijnlijke perfectie bij Philippens & Quentin

Recital Rosanne Philippens – viool,
Julien Quentin – piano.
Deventer Schouwburg, 14 december.

Door Elly van Plateringen

DEVENTER – Een echt ouderwets recital op viool en piano. Met composities van de Groten en een behoorlijke vleug verrassende inbreng van beide musici. De goed gevulde zaal van de Deventer Schouwburg mocht zich laven aan de onwaarschijnlijke perfectie van 'onze' Rosanne Philippens (viool) en de vanuit Berlijn ingevlogen pianist Julien Quentin. Dankzij Quentin kwam Rosanne ooit op het spoor van de composities van Karol Szymanowski. Zij werd gegrepen door dat heel eigen idioom waarin een keur van stemmingen wordt gekoppeld aan uiterste virtuositeit. Geen wonder dat Szymanowski's *Nocturne en Tarantella opus 28* door dit koppel met uiterste gedrevenheid werd geïnterpreteerd. De oriëntaalse klankwereld van de *Nocturne* contrasteerde met het stuwende wapengekletter van de *Tarantella*. Heel knap. Voorafgaand aan Szymanowski klonk de *Sonate opus 12 nr. 1* van Ludwig van Beethoven. Zijn eersteling, opgedragen aan ...

Salieri. Hierin werd slechts moeizaam een aansprekende klankbalans bereikt. Rosanne Philippens speelt niet met grote toon en voelt zich vooral thuis in de zachtere dimensies. Julien Quentin deed zijn uiterste best om de viool niet te overstemmen maar maakte in dit streven soms keuzes waardoor de piano wat houderig overkwam. De *Sonate nr. 2 in A* van Johannes Brahms gaf heel wat meer bevrediging. Want wat is het heerlijk luisteren als twee musici zo ver boven de noten staan dat zelfs de riskantste passages gestroomlijnd het podium afrollen.

Natuurlijk mocht Bach niet ontbreken. Uit de *Sonate voor viool solo nr.1* vertolkte Rosanne Philippens het *Adagio* en de *Fuga*. En dat deed ze, vooral in de fuga, met beheerste klasse. Voor Rosanne is een fuga de metafoor van het perfecte architectonische bouwwerk. Zij zou een interessant architect zijn, die een ranke kathedraal ontwerpt, op stevig fundament, van lichtgetint gesteente. De stemvoering was zonder meer uitmuntend. De rest van het programma was smullen van de bovenste plank. Met opperste beheersing in *Chanson Russe* van Igor Strawinsky en smaakvol vakmanschap in de *Tzigane* van Maurice Ravel. Toegift: *Banjo and Fiddle* van William Kroll, de perfecte uitsmijter.